

L.J. SHEN

GRAVES

**Regretele dau naștere celor
mai frumoase povești**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

PLAYLIST

Duran Duran — „Save a Prayer”
Oasis — „Don't Look Back in Anger”
Annie Lennox — „No More 'I Love You's'”
Dubstar — „Stars”
The Hollies — „The Air That I Breathe”
Goldfinger — „Put the Knife Away”

PROLOG

Nu așa mi-am imaginat că voi intra în această biserică.

Îmbrăcată în negru, cu ochii umflați și buzele crăpate.

Stomacul meu nu are altceva de digerat în afară de cana de cafea caldută pe care am dat-o pe gât ca să scap de gustul de Valium.

Și chiar dacă toți cunoscuții mei sunt aici să mă susțină, eu știu că nu contează. Când vine vorba de tragedii, nu scapi niciodată de Marea Solitudine. Mai devreme sau mai târziu, tot te prinde din urmă. În plină noapte. În timp ce faci un duș rapid. Când te răsucești în pat și așternutul este neatins acolo unde ar trebui să fie corpul omului iubit.

Momentele importante din viață le trăiești mereu în singurătate.

Dar eu nu sunt pregătită să-mi iau adio.

— Nu trebuie să rămâi când îl bagă în mormânt, îmi spune tata, cu obișnuitul său simț practic, mereu atât de direct.

Trecem pe lângă ceilalți. Eu țin ochii lipiți de ușa bisericii, refuz să întâlnesc vreo privire.

— Vor înțelege că treci prin iad în momentul ăsta.

Poate-o fi greșit să nu-ți pese ce crede lumea, dar mie chiar nu-mi pasă. Când sicriul va fi coborât în pământ, eu n-o să fiu aici. O să fiu de mult plecată înainte ca durerea

să-i strivească pe toți. Înainte să devină real. Oi fi o lașă, dar, pur și simplu, nu pot. Încă un adio spus prea devreme.

— Sunt sigură că o să aibă un mormânt extraordinar de frumos, mă aud spunând. Vocea mi se ridică de undeva din stomac și are gust de bilă. Tot ce are legătură cu el este extraordinar de frumos.

— *Era*, mă corectează o voce venită din spate.

Nu-i nevoie să mă-ntorc ca să știu cine e: bărbatul căruia îi aparține cealaltă jumătate a inimii mele.

Și atunci simt că nu mai pot. La doi pași distanță de ușa bisericii, mă prăbușesc în genunchi, cu capul plecat, și-ncep să plâng. Oamenii prezenți la înmormântare murmură cu voce joasă. *Săraca fată și Altă tragedie pentru ea și Oare ce-o să facă acum?*

Nu se-nșală. Habar nu am ce-o să fac. De când mă știu, inima mi-e împărțită, până și-n cele mai bune vremuri a fost.

Între bărbatul care va fi coborât în pământ. Și cel aflat în spatele meu.

PARTEA ÎNTÂI

BOOKZONE

UNU

Optsprezece.

Începe cu o provocare, pe La Rambla.

Cu gestul lipsit de maniere pe care prietena mea îl face ca să-i atragă atenția unui tip.

— Te omori cu mâna ta, frate.

Pippa se întinde după țigara pe care tipul o are-n gură. I-o ia dintre buze și-o rupe-n două.

E prima noastră oră în Barcelona și, în felul ei creativ, caută deja să sfârșim omorâte.

— Poftim. Cu plăcere. Tocmai te-am scutit de cancer.

Își aruncă pe spate părul vopsit ombre și se strecoară printre ușile glisante ale unei farmacii, lăsându-l cu nonșalanță pe tip în urmă.

— Scuze. Am uitat să-i punem în valiză și bunele maniere, mormăi eu către Fumătorul aflat pe trotuar, scoțându-mi căștile din urechi.

Așa funcționează treaba cu mine și Pippa. Ea pornește incendiul, eu îl sting. Ea e toată un foc, o dezordonată, eu rece și lipsită de emoții ca o statuie de gheață la o nuntă regală. Pe ea o poți confunda ușor cu o făclie arzând, pe când eu..., ei bine, încă mă bănuiesc de asexualitate, deși (sau poate tocmai de-aia) mi-am pierdut virginitatea acum vreo două luni.

Eu și Pippa avem o poveste lungă. Ne-am cunoscut în prima zi de grădiniță și ne-am bătut pe același cub de activități (pe care, spune legenda, ea mi l-a aruncat în cap). Suntem de nedespărțit de-atunci.

Eu sunt tipa gotică, mohorâtă, cu bocanci în picioare, iar ea, Ariana Grande în persoană, în tehnicolor.

Am fost colege la școala generală, la gimnaziu și la liceu, și-am mers împreună în aceleași tabere.

Iar acum și eu, și Pippa suntem înscrise la Universitatea Berkeley.

A fost ideea ei să venim două săptămâni în Spania. O ultimă ocazie să ne distrăm înainte de începerea școlii. Ea e pe jumătate spaniolă, după mamă, și una dintre mătușile ei, Alma, trăiește în Barcelona.

— Hai să stabilim o regulă nouă.

Stăm sub indicatorul verde strălucitor **Farmacia: 24 Horas**. Îmi așez rucsacul pe umăr.

— Nu agresăm localnicii. Dacă iese cu bătaie, să știi că eu o să-mi văd de drum ca și cum nu te-aș cunoaște.

Ceea ce e o minciună. Mi-aș da viața pentru ea. Doar că aș prefera, totuși, să nu fie cazul.

— Te rog.

Pippa pufăie, ridică un coș verde de cumpărături și pornește spre raionul cu produse de igienă personală.

— Avem la dispoziție două săptămâni să facem orice nebunie ne trece prin cap înainte de a reveni la realitate. Facultatea e treabă serioasă, Lawson. Iar *ăsta* este momentul perfect să ne băgăm într-o bătaie de stradă. Mai ales cu un tip sexy ca ăla.

Aruncă în coș șampon, balsam, pastă de dinți și două periute. Eu adaug niște paracetamol, cremă de soare și loțiune de corp. Am preferat să nu băgăm în valize chestii care ar putea detona.

Pippa se oprește la mijlocul raftului cu produse de ras.

- Crezi că vând pilula de a doua zi fără rețetă pe aici?
- De ce? Ai de gând să faci sex neprotejat cu vreun oarecare? întreb eu.
- Prietena ta e doar curioasă, da?! N-am zis c-o s-o iau.

Ridică din umeri, apoi mă ia de mână și mă trage după ea spre următorul raft. Îmi dau seama că vorbim cu vreo cinci decibeli mai tare ca restul persoanelor prezente în magazin. Și nu sunt puține. Un cuplu de bătrâni discută cu farmacistă, o doamnă însărcinată studiază un flacon de laxative și un grup de băieți în echipament de fotbal caută niște cremă contra infecțiilor fungice la picioare.

Se oprește în fața raftului pe care noi îl numim Momente Senzuale. Pippa își trece un deget cu unghia ascuțită peste diferite produse.

- Nu uita să iei prezervative.

Eu îmi rod oja neagră de pe unghii, disperată să plec de-acolo. Vreau să mă arunc în dușul mătușii ei, să mă curăț de cele douăsprezece ore de zbor și să mă relaxez.

- Zic și eu așa, în cazul în care te-ai răzgândit și vrei să te întorci acasă cu niște clamidioză drept amintire.

— Halal suvenir, clamidioza. Pippa își întoarce privirea la mine rânjind. Ne trebuie un suvenir *adevărat*. O să ne tatuăm.

- Tu o să te tatuezi, o corectez eu. Nu eu.
- De ce? Ți-o fi frică de ace, te pomenești?

Se uită la piercingul din nasul meu ridicând din sprânceană.

Îl ascund înăuntru.

— Piercingurile n-au nicio treabă. Tatuajele înseamnă angajament, or, eu nu fac asta. Sau trebuie să-ți amintesc că nu sunt fidelă nici măcar unei mărci de cereale?

- Oh, ba ești, și-ncă cum, hăhăie ea. Reese's Puffs.

— Oricât de mult mi-ar plăcea Reese's Puffs, sunt întotdeauna fericită să devorez un castron de Frosted Flakes și Apple Jacks.

— Apple Jacks. Ridică din umeri. Uneori am impresia că ești o cauză pierdută. Mă rog, tatuajul trebuie să-l faci. Mama ta va fi foarte mândră de tine.

— Prefer s-o dezamăgesc și să trăiesc cu asta.

Dar Pippa nu se înșală. Barbara „Barbie” Lawson ar fi extrem de bucuroasă dacă i-aș spune că mi-am tatuat tot brațul. Ea e plină de tatuaje: spatele, gleznela, încheieturile. Citate dragi inimii ei. *Tatuajele sunt un tapet pe niște pereți care altfel ar fi zugrăviți banal*, spunea ea mereu.

Născută în Liverpool, Anglia, mama a fugit în San Francisco când avea șaisprezece ani. Nu e genul obișnuit de mamă. Tocmai de-aia o iubesc, nu doar fiindcă e mama, ci ca ființă umană, așa.

— Ever. Pippa se-mpiedică de mine.

Mă cheamă Everlynne. Dar hai să fim realiști: viața e prea scurtă.

— Serios, hai s-o facem.

Ridic la ea degetele indicatoare poziționate în semnul crucii, ca la vampiri.

— Of, bine!

Pippa își lasă brațele să cadă dezamăgită și bagă în coș un pachet de prezervative.

— Fără tatuaje. Dar te voi corupe. Voi pune la cale un plan. Everlynne Bellatrix Lawson, ai fost o fată foarte, foarte rea. Și prin „rea” vreau să spun cuminte. Prea cuminte. *Grețos* de cuminte. Noi suntem generația Z! Suntem programați să facem tâmpenii, pricepi? Am crescut cu rețele sociale și Familia Kardashian.

— Lasă că fac și așa destule tâmpenii, spun, deși știm foarte bine amândouă că nu e așa. Când vine vorba de acte de revoltă, sunt feroce de plictisitoare.

— Renunț la chestiunea tatuaje dacă-mi promiți că o să folosești o jucărie d-asta în cele două săptămâni de vacanță.

Îmi flutură prezervativele sub nas. Simt că fac combustie de rușine și c-o să mă transform într-o grămăjoară de cenușă. Singurul lucru care mă împiedică e că nu-mi place să fac mizerie, pe lângă faptul c-aș face spectacol.

De partea cealaltă a raftului se aude un râset înfundat. Avem spectatori.

Mor de fericire, ce să zic.

— Nu sunt virgină.

Îi smulg prezervativele din mână și le ascund în coș, pe sub tampoane și pastă de dinți.

— Dar ai făcut-o cu Sean Dunham, or, asta înseamnă că nu se pune, nu? mă ironizează Pippa.

Cineva dincolo de raft horcăie înfundat de răs, dar nu reușesc să văd cine e din pricina suportului pentru prezervative. E nasol să vorbești în engleză. Înțelege toată lumea ce zici, indiferent în ce colț al globului te afli.

— Hei! Am mers până la capăt.

— Ați mers pe naiba, v-ați târât, vrei să zici. A fost atât de dezamăgitor. Și v-ați despărțit o secundă mai târziu, mă contrazice Pippa.

Exact. Deranjant, dar exact. Nu pot s-o contrazic.

— Și dacă nu-mi place mie de nimeni?

Îmi încrucșez brațele pe piept.

— Niciodată nu-ți place, oftează ea. Nu prea contez eu pe faptul că te vei îndrăgosti vreodată. Dar fă-o măcar de dragul plăcerii.

Persoana aflată dincolo de raft râde în hohote de acum. Și e, cu siguranță, un răs de bărbat. Grav și răgușit.

Nu vrei și niște floricele de porumb, prietene?

— Ever, trebuie să-nveți și tu să faci joc de echipă. O să exersezi în vacanța asta. Cum e să găsești plăcerea

absolută cu un necunoscut. Fără consecințe. Fără relații. Doar o aventură într-o țară străină.

Sigură că persoana aflată dincolo de raft a auzit destul despre viața mea sexuală (mai bine zis despre absența ei), mă-ntorc spre Pippa fulgerând-o din priviri.

— N-o să mă culc cu un necunoscut!

— Ba da.

— Ba nu.

— Atunci o să te conving să ne tatuăm.

Gem exasperată, sătulă de bufoneriile ei.

— Mbine. O să folosesc unul. Du-te și caută niște ronțaieli. Trebuie să dau un telefon.

— Dacă o suni cumva pe Barbie în căutare de suport emoțional, nu te deranja. O să-mi dea dreptate. Ceea ce știi deja.

Pippa se-ndepărtează plutind ca o zână, lăsând în urma ei praf de stele și chicoteli.

Îmi scot telefonul din rucsac și aștept să văd dacă am semnal.

O sun pe mama. Răspunde de la primul apel, în ciuda diferenței de un catralion de ore de fus orar sau ceva de genul între Spania și California.

— Ever! găngurește. Cum e-n Barcelona?

— Sunt aici de mai puțin de o oră și Pippa a încercat deja să se ia la bătaie cu un localnic, a cumpărat prezervative și a încercat să mă convingă să mă tatuez.

— Iar tu, bănuiesc, ești oripilată de toate astea?

Se simte din voce că mama zâmbește.

— Isuse, mamă, doar ne știi.

— Ei bine, în cazul ăsta e totul normal pe planeta Pippa.

Pippa și Ever. Îmi place la nebunie că ne-a găsit o poreclă care ne combină numele. Barbie Lawson este mama supremă, cea mai cool.

— Mi-e deja dor de tine, îi spun și-mi afund dinții în buza de jos.

— Dacă vrei să știi..., spune zâmbind, m-ai găsit trează la ora asta pentru că răsfoiam vechi albume de fotografii cu tine. Nu pot să cred că fetița mea e de partea cealaltă a oceanului, în Europa, într-o vacanță de fete.

Îh. N-o să mă pun pe bocit în fața raftului Momente Senzuale. Fără bocete.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Trebuie să te las, mama. Te iubesc.

— Și eu. Până la cer și înapoi.

Închid și dau să-mi bag telefonul înapoi în buzunarul de la spate.

O umbră se profilează deasupra mea, blocându-mi drumul. Ridic ochii. E Fumătorul, tipul de mai devreme, de pe stradă. Pippa are dreptate. E cam arătos. Dar într-un mod subtil. Pare făcut pe gustul meu. Desenat în tușe ascuțite de cărbune, ca un personaj manga. Este înalt, atractiv într-un mod neconvențional și suplu. Are o postură de floarea-soarelui ofilită. Ține capul aplecat ca și cum nu-i aude bine pe cei mai mici de statură. Are ochii albastru intens, maxilarul pătrat și un nas cam lung și ascuțit. Nasul obișnuit nu face altceva decât să-i pună și mai mult în evidență trăsăturile fără cusur. Este ultima lovitură de geniu a naturii, îl face atrăgător dar, în același timp, unul dintre noi.

— Baloane cu apă, spune el sec, cu accent american.

— Ăăă, poftim?

Indică spre raftul cu prezervative cu o mișcare. *A, aia.* Condiția smintită pe care mi-a impus-o Pippa, să folosesc măcar un prezervativ.

— Uple-l cu apă și aruncă-i-l în cap.

— Ar fi un gest răutăcios, spun.

— Răutăcios? Nu. Echitabil? Da.

— Nu pot s-arunc cu baloane de apă. Răsucesc piercingul din nas să se vadă iar. Ar însemna să trișez.

Vreau să-mi vadă piercingul. Nu știu sigură *de ce*, dar mi-o doresc. Poate pentru că el poartă o pereche de blugi Levi's tociți răsuciți pe glezne și niște teniși Chucks uzați. Sau poate mă atrage din cauza părului său negru și ciufulit și a tricoului de la *Anti-Social Social Club Applicant Need Not Apply*¹, așa cum te atrage un străin care citește în tren cartea ta preferată.

— Și eu care credeam că n-am de-a face cu vreo înaltă autoritate morală.

Chipul i se luminează într-un zâmbet nebun. Ceva în mine se topește. Și e cald și lipicios, și mi se cuibărește în stomac. *Isuse*. Nu-i de mirare că Pippa e așa obsedată de băieți. E ca și cum te-ai da într-un roller coaster Six Flags după ce te-ai îndopat cu un superburrito.

Brusc, mă simt foarte conștientă de brațele mele. Au fost dintotdeauna așa lungi? Așa de grele? Așa de neîndemânatic?

— Trăgeai cu urechea? întreb, încercând să mă văd prin ochii lui.

Cu fusta mea în carouri și părul portocaliu aprins, care rivalizează cu o frunză de toamnă perfect ruginie. Nu mă lasă inima să-l vopsesc, dat fiind că populația mondială de roșcați reprezintă mai puțin de doi la sută.

Ridică brațul, indicând spre pachetul mic pe care-l are în mână.

— Am intrat să cumpăr asta.

— *Creion de buze?* ridic eu din sprânceană. Îl asortezi cu genele false pe care le ții acasă?

Zâmbetul lui are o aură întunecată care parcă mă cheamă la ea, să mă uit mai de-a aproape.

— Bine. Ridică din umeri. Am intrat să-i zic prietenei tale ce cred despre ea, dar am rămas pentru spectacol. Dă-mă-n judecată.

---

¹ Clubul antisocial. Aplicații sunt rugați să nu aplice (n. tr.).

— Îmi pare rău pentru ce ți-a făcut. Chicotesc. Dar să știi că Pippa e o tipă faină. La modul uneori-îmi-vine-să-ți-pun-niște-scotch-la-gură-dar-te-iubesc-oricum.

— Dacă zici tu.

— Zic. Bineînțeles că zic. Și-o s-o repet la infinit. Este cea mai bună prietenă a mea.

Undeva, în adânc, îmi dau seama că mă comport într-un mod extrem de bizar. Dar îmi doresc să continue conversația asta.

— Nu semănați deloc.

— De ce? Pentru că Pippa este Miss Liceu și eu sunt gotică?

— Da, spune el sec.

Tipul ăsta e un rebel adevărat. Un OG². Nu ca mine, cu piercingul meu drăguț.

— Oamenii convenționali nu fac revoluții. Nu creează nimic bun. Pentru ei mediocritatea înseamnă confort.

— Fraza asta vrea să ascundă cumva vreun compliment? Îl privesc cu ochii mijiți.

Colțurile gurii i se ridică un pic. Mă simt ușoară, dintr-odată. Ușoară ca un balon în vânt, dacă mai continuă să-mi dea atenție. E ca un drog.

— Vrei să fie?

Am impresia că, în ciuda tonului indiferent, nu e chiar așa nonșalant pe cât ar vrea el să mă facă să cred că este. Inima îmi dă cu picioarele în cutia toracică. Dar pentru că eu știu că speranța este poziunea magică pentru suferința în dragoste, încerc să cântăresc situația din toate unghiurile. Poate că e aici pentru prietena mea cea excentrică și plină de farmec și pe mine mă va încredința curând amicului său nu la fel de drăguț, ca să-i facă ei curte. Am petrecut nenumărate nopți întreținând conversații stânjenitoare cu băieți oarecare, în timp ce Pippa flirta ca o vijelie. De obicei nu mă

² Abreviere de la Original Gangster, ganster autentic (n. tr.).

deranjează, dar de data asta simt c-o să mă doară dacă el o s-o vrea pe ea și nu pe mine.

— Ce ascuți? schimbă el subiectul, indicând cu bărbia spre căștile care-mi atârnă la gât.

— Ești aici în vacanță sau...? întreb eu în aceeași secundă.

Râdem la unison. Răspund eu prima.

— Cea mai faină melodie înregistrată vreodată.

— *Never Gonna Give You Up*, a lui Rick Astley?

Face ochii mari. E comic. Iar râdem.

— Nu, dar ai nimerit decada.

— Bine, accept provocarea. Își freacă palmele. Îmi dau seama că i-am stârnit interesul.

— Hai să vedem. Mă măsoară îndelung din ochi, de parcă aş avea răspunsul scris pe tricou.

— Aș merge pe *Where Is My Mind?*, Pixies.

— Ai greși, prietene.

Întorc ecranul telefonului spre el. Aplicația iTunes e încă deschisă.

— *Save a Prayer*, Duran Duran.

— Rahat. Asta e o melodie chiar foarte bună.

— E preferata mamei mele. Zâmbesc cu gura până la urechi.

— Rândul tău.

Își ridică telefonul, rulează cu degetul pe ecran și alege o melodie.

— Ce am pus pe iTunes?

— Spune-mi din ce decadă.

— Anii '90.

— Cam vag, nu prea mă ajută.

Mă sprijin de un raft de lubrifianți.

— O să îți ofer încredere și n-am să spun că e *Smells Like Teen Spirit*.

— De ce? Foarte mărinimos din partea ta. Gândește-te la ceva britanic.

Rânjește.

Mă-ncrunt, gânditoare.

— *Don't Look Back in Anger*. Oasis.

— Este răspunsul tău final?

Încuviințez, ezitând.

— Da.

Întoarce telefonul spre mine. Am ghicit! *Hopa!* Rahat. Zici că am dat peste versiunea mea masculină!

— Cum de-ai ghicit? spune, privindu-mă cu ochi diferiți. Ca și cum aș fi trecut un test.

— Prin forța deducției. Eram indecisă între Blur și Oasis, dar tu nu ești sigur genul care ascultă trupe proletare. În plus, solo-ul ăla de chitară...

— Ce bizar să întâlnesc o conațională admiratoare de muzică britanică... în Spania.

— Mama e englezoaică. Tu ce scuză ai?

— N-am. Ridică din umeri. Uneori te naști în locul greșit. În deceniul greșit. În epoca greșită.

— Prea adevărat, mă aud spunând. Acum e rândul tău să-mi răspunzi.

Mă fascinează fața lui. Zici că n-am mai văzut o ființă omenească până acum. Everlynne nu se comportă așa de obicei. În mod normal, când mă-ntâlnesc cu cineva, fac numărătoarea inversă până la momentul în care-mi pot lua la revedere. Nu c-aș urî oamenii. Pe unii chiar îi plac. Dar prefer să-mi petrec timpul printre cărțile mele alese cu atenție, cu muzica mea și cu animalele mele de companie. Pentru că ele nu mă dezamăgesc aproape niciodată.

— Eu..., dă să spună Tipul Fumător, dar Pippa intervine în conversația noastră, fluturând din punga de plastic pe care o ține în mână.

— Poftim. Am cumpărat tone de ciocolată. Efectele sindromului premenstrual. Le ai și tu? De când a început să ni se sincronizeze ciclul, simt că...

Se oprește când îl vede pe Fumător (chiar, cum îl cheamă?). Și iată-mă din nou oripilată; nu doar că-mi știe tot istoricul sexual, acum e informat și-n legătură cu ciclul meu menstrual.

— ... Mbună?

Face semn din cap la mine, nu pricepe. Bagă mâna în punga de plastic, scoate o ciocolată la întâmplare, îi sfâșie ambalajul și-o înhite pe toată dintr-o îmbucătură.

— Bună, hoată de țigări.

Pippa stă cu gura căscată.

— Ce *altceva* mai înghiți așa?

— Ți-ar plăcea să știi, nu-i așa?

— Chiar da, dacă tot întrebi.

Ea îi aruncă un zâmbet murdar. El, o privire plictisită, de băiat rău, ca în posterele pe care tânjesc adolescenții să le cumpere.

Mă uit când la el, când la ea, tulburată la gândul că asist la un moment epic de dragoste la prima vedere.

Dintr-odată, îmi dau seama că *nu vreau* să afl de la ea cum sărută Fumătorul. Nu vreau să *ooo*, nici să *ei naaa*, nici să mă prefac fericită pentru ea după ce inevitabilul a avut loc și s-a culcat cu el. Cu cât se holbează mai mult unul la altul, cu atât mai rău mă trec sudori reci. Până când devine de nesuportat. Tăcerea. Ideea că Pippa și Fumătorul își vor lipi buzele în vreun colț întunecat din vreun club din Barcelona pe un blues de la Arctic Monkeys în timp ce eu fac conversație, cu mintea aiurea, cu vreunul dintre amicii lui.

Cum rămâne cu „*oamenii convenționali nu fac revoluții?*”

Pippa deschide gura. Să flirteze cu el, sunt sigură. Nu știu ce m-apucă. O iau de mână și-o trag după mine să

plecăm de-acolo. Mă urmează, împiedicându-se, încercând să se elibereze din strânsoare. Dar picioarele mele sunt puse în mișcare de teamă, am motivele mele.

— Ce te-a apucat? mă-ntreabă. Ah, sunt sigură c-o are mare, am simțit, mi-a transmis. Hai înapoi.

— Nu.

Farmacia cu aer condiționat ne scuiță pe bulevardul mărginit de copaci.

— N-o să te las să cazi pradă pierzaniei și să ne dai peste cap planurile de vacanță de fete din cauza unui tip.

A, pare-se că d-aia am plecat așa repede. M-a mâncat undeva, acum nu-mi rămâne de făcut decât să mă scarpin.

— Doamne, cap pătrat ce ești. De ce-ai făcut-o?

Se oprește când ajungem la colțul străzii și-mi îndepartează mâna de pe brațul ei cu o palmă.

— Ai crezut c-o să mă dau la el?

Suntem cam la un metru de farmacie. Mă opresc, privind în jur.

— Sau el la tine. Nu contează. E totuna.

— Draga mea Lawson, dacă vrei să știi, numai tu ai de pierdut. Când am zis că e drăguț voiam să spun că *pentru tine*. Părea întruchiparea sufletului tău pereche. N-am văzut niciodată așa ceva. Zâmbeați ca doi idioți în timp ce vorbeați. Voiam să mă asigur că faceți schimb de numărul de telefon. Nu se întâmplă prea des s-o văd pe prietena mea dând semne vitale.

Acum e rândul meu să rămân fără cuvinte.

— Asta făceai?

Îmi dă una peste braț cu punga de cumpărături.

— Da, istețo!

— Dar vă holbați unul la altul.

— Poate vrei să zici că mă invita din priviri să dispar.

Râde. Și nici măcar într-un mod prea subtil.

O să vomit. În clipa asta.

— Și-atunci de ce n-ai dispărut?

— Voiam să fiu sigură că n-o dă în bară.

— Of, Pippa.

— Nu mă lua cu *of*, *Pippa*. Fugi înapoi și dă-i numărul de telefon.

— Direct, așa? Clipesc, dar nu mă clintesc.

Pippa ridică dintr-un umăr.

— Ai putea să-l lași să-ți vadă un pic țâțele, bănuiesc.

Fug înapoi iute ca o pasăre de pradă în picaj. Dau buzna în farmacie, mișcându-mi capul dintr-o parte-n alta. Dacă mă-ntreabă Fumătorul ce caut aici, o să-i zic că mi-am pierdut portofelul. Mă plimb printre rafturi. Verific la baie. Până și-n cabina foto. Fumătorul e de negăsit. Mă cuprinde panica. Dacă a plecat? Că doar nu venise să-și ia cu adevărat creion de buze. Dacă am trecut pe lângă el și nu l-am văzut? Dacă, gata, s-a terminat? N-o să-i aflu niciodată numele. Unde locuiește. Dacă preferă Guns N'Roses sau Nirvana (sper, spre binele lui, să-i placă Guns N' Roses, altfel va trebui să-mi dea socoteală.)

— A ieșit după tine, țâțâie cu accent spaniol farmacistul la mine din spatele tejghelei.

Mă-ntorc spre el.

— Serios?

— Da, avea viteză, zâmbește el încântat. Da' tu și mai multă.